

Odakerültünk, hogy már meglepődni sem tudunk azon, ha egyik-másik politikus kilép a pártjából, és másnap átül a rivális csoport padsorába. Romániában a rendszerváltás óta **hagyomány a „politikai elitben” ide vagy oda csapódni:** az illető szembehazudja tegnapelőtti sajátmagát, szembevigyorog az egykori párttársakkal és a következő mozdulatával

egy másik pártelnök farpofái közé dugja az orrát.

Amikor jobb- vagy baloldaltól hallok, égneik áll a szőr a hátamon, ugyanis a szó szoros, klasszikus értelmében vett oldalak egész egyszerűen **nem léteznek ma Kelet-Európában**, ezek mára avított, elavult fogalmak.

Jól hangzanak, persze, kampányban, megkülönböztető szempontból, de ha [aprópénzre vesszük a dolgokat](#), olyan ideológiai zűrzavar van nemcsak a pártvezetők, hanem a szavazópolgárok, a közélet iránt érdeklődők agyában is, hogy ahhoz képest Babel a megértés, a rend szimbóluma.

Nap mint nap arról hallunk, hogy a román parlamentben a kétharmadnál is tovább erősödik a

győztes kormánykoalíció, hiszen az ellenzék párlistáin bejutott politikusok **egyre-másra szökdösnek át a hatalmon levőkhöz**

– ha nem is ülnek át a padsorokba, az ún. átszavazás műveletét gyakran elvégzik. A hála egészen biztosan megjön érte, hiszen az

„úgy csináljuk, hogy mindkettőnknek megérje”

alapelv, mind a politikában, mind az üzleti életben, vagy csak egy egyszerű szerződéskötésnél is. Illetve olyan helyzetben, amikor arról van szó, hogyan lehet kijátszani a törvényt, hogy lehet úgy fordítani a köpönyeget, hogy **mindkét feléről lecsurogjon a víz.**

A politikára visszatérve, arra is volt példa, hogy az elmúlt négy évet egy bizonyos párt kormánybiztosaként „végigharcolt” illető – nem túl nagy meglepetésre – a másik párt színeiben kapta meg ugyanazt a megbízatást.

Magyarországon is vannak olyan településvezetők, vagy más, fontos beosztásban levő személyek, akik a kilencvenes évek közepén még az MSZP színeiben vitézkedtek, s **mára megbízható Fideszes polgármester vált belőlük.**

Ott se jobbak a Deákné vásznánál. S szolgált

[ilyen példákkal történelmünk is](#)

.

Csak emlékeztetőül, Székelyudvarhelyen is volt bőséges példaanyag arra, hogy hogy lehet egyik oldalról átlépni a másikra és viszont. A legbeszédesebb talán az 1996-os helyhatósági választások után kialakult helyzet, amikor

bizonyos Szász Jenő,

fiatal, újonnan megválasztott polgármester **ún. független tanácsosokkal vetette körül magát.** A frakciónak nem nevezhető csoporthoz (az új polgármester híveihez) később több, az RMDSZ listáján bejutott személy is csatlakozott, illetve olyanokra is volt példa, hogy a függetlenek közül RMDSZ-pártivá váltak.

Rég volt, de annyi „haszon” volt belőle, hogy mind az RMDSZ-ben, mind pedig a Szász Jenő által később létrehozott politikai formációkban (UPE, MPSZ, MPP) **megszilárdult a**

pártfegyelem

, nem volt

jövés-menés. De ki kellett járni, kicsiben, az udvarhelyi önkormányzatban is ezt az iskolát. Ezért estek néhányan pofára, amikor múlt év decemberében Szász burkoltan

[az RMDSz támogatására buzdította szavazóit](#)

.

Régi közhely, hogy a politikában nincsen becsület, az oszd meg és uralkodj! elve működik, illetve **a cél szentesít minden eszközt**. A helyhatósági és parlamenti választások lejárta után a régi-új hatalom országlásának, berendezkedésének mindennapjait éljük.

Ilyenkor – fű alatt – rendeződik el jószerivel minden, s ilyenkor mindent szabad, csupán három és fél év múlva, az újabb egymásnak feszüléskor jönnek elő a harsányabb dolgok, a szerecsenmosdatás, a *nem is úgy volt, hanem így*, s a hasonló történetek. A köpönyegforgatók új generációja arra az időre érik be igazán.

Eső után köpönyeg.